

“Qui sembla, recull”

Van començar tan joves que ara, que enceten el camí de la maduresa musical, encara ho són. ‘Terra’ és el nou treball d’Obrint Pas, que ja han estrenat a València i que presentaran a la sala Bikini de Barcelona el proper 7 de juny. D’aquest disc compacte parlem amb dos dels components d’una formació ja del tot consolidada que continua sorprenent.

“**R**ecorreria a genollons/ els indrets de tota la terra/ em fregaria amb terra els ulls/ i menjaria només terra.” Aquesta cita de Vicent Andrés Estellés és el primer text que es llegeix en obrir la caràtula del nou disc compacte d’Obrint Pas. *Terra* n’és, precisament, nom i fil conductor.

—XAVIER SARRIÀ: Ens vam adonar que totes les cançons del disc parlen de la terra en els seus diversos sentits, amb conceptes diferents però que s’enllacen. Encara que és prou difícil —i més en nosaltres, que fem milers d’estils— aquest és el vincle d’unió real entre totes les cançons. No ha estat pensat, però com que també estem molt lligats a la terra, tampoc no ha resultat difícil...

—El disc parla-canta de la terra més concreta possible, i de la més extensa, també.

—X. S.: És clar. Una mica les cançons parlen de la globalització econòmica, de tots els moviments de la gent que lluita per la terra, la cultura o la dignitat, parla dels viatges que fem arreu dels Països Catalans... tot té el mateix nexa.

—Un nexa comú per a cançons del tot noves.

—ROBERT FERNÁNDEZ: En els altres discos, com que eren més aviat compilacions de cançons antigues, ja conegudes, revisades, potser les fèiem més subjectivament. Ara des del començament hem treballat les cançons des del nostre actual punt de vista, de la música que escoltem o volem fer en aquest moment. Les cançons estan fetes pensant ja en una melodia de vent, o de dolçaina, o de veu. No són arranjaments posteriors.

—X. S.: A més, hem treballat amb productor, i això ens ha donat una vi-

sió objectiva. Ens ha servit per simplificar, per anar més a l’essència de les cançons, que són més senzilles però més directes.

—El darrer disc sempre és el millor?

—R. F.: En tot cas, es nota que, en fer-lo, ja teníem una idea de com quedarien les cançons: hi havia tot un treball de reproducció que ens va permetre que, a l’hora d’entrar a estudi, allò sonara com volíem.

—X. S.: La veritat és que n’estem molt contents. Però és que, a més, aquest disc l’hem treballat a consciència i hem après moltíssim, tant en composició com en execució de les cançons. És clar que els discos anteriors també ens agraden, i de manera especial, ja que hi tenim cançons que per a nosaltres han significat molt i que hi ha qui considera gairebé com a himnes. Però jo crec que amb el temps les cançons d’aquest disc també arribaran a ser emblemàtiques.

—De fet, hi ha bons ingredients per aconseguir-ho.

—X. S.: Sí, hem tret un disc amb un concepte diferent del que es fa normalment, amb les cites de l’Estellés, de l’Ovidi...

—I la veu de Joan Fuster.

—X. S.: Sí, versionat amb un poc de techno.

—Les cançons, les cites... El disc és ple de referents. La col·laboració amb Al Tall acaba de reblar el clau.

—X. S.: Pel concepte de grup, idea i actitud, pel fet d’estar tants anys sempre al peu del canó, i a València, aguantant... Al Tall és el nostre referent principal. Els admirem i respectem moltíssim i crec que un poc seguim els seus passos. Quan va eixir la possibilitat de gravar junts, per a nosaltres va ser increïble: pensa que, des de xicotets, eren un poquet els nostres ídols.

Xavier Sarrià (en primer terme) i Robert Fernández: "Estem contents que entre tots es faça un so propi del País Valencià i ara ja dels Països Catalans."

—R. F.: De fet, ja dúiem en repertori el seu "Cant dels maulets", que havíem adaptat a l'ska.

—X. S.: A més, tampoc no hi ha tanta diferència musical: nosaltres fem música d'ara amb arrels d'ací, mediterrànies; igual com va fer Al Tall en el seu moment. Si Al Tall haguera nascut ara, potser faria ska.

—Obrint Pas beu de la música d'arrel tradicional catalana però no tanca les orelles a altres influències.

—X. S.: És clar, hi ha la música negra, l'anglosaxona, hi ha ska, reagge, hardcore... Però sempre ho hem intentat combinar o donar-li un toc d'ací, una arrel mediterrània de música catalana que enllaça amb els ritmes joves i intensos. Considere que és molt important fer un so característic i que ara hi haja molts més grups que utilitzen també la dolçaina amb normalitat. Estem molt contents que entre tots es vaja fent un so propi del

"Pel concepte de grup, idea i actitud, pel fet d'estar tants anys al peu del canó, i a València, Al Tall és el nostre referent principal"

País Valencià i ara ja dels Països Catalans.

—El rock català, doncs, té bona salut?

—X. S.: Sí. I va més enllà de la idea que se'n té, més enllà de l'etiqueta. De fet, tot va canviant i és necessari que siga així. Hi ha grups com Mesclat, La Carrau o Pomada —i me'n deixe molts— que renoven la proposta musical; nosaltres mateixos també evolucionem... I així es va generant un so característic dels Països Catalans.

—Obrint Pas és un grup jove i, musicalment, ja veterà. Com encareu la maduresa?

—X. S.: És veritat que fa molts anys que toquem i supose que es nota el treball i l'experiència, perquè qui sembla, recull. Tot enllaça un poc amb el fet que vam començar als quinze anys: aleshores érem un grup d'amics i ara, que ja no compartim institut, encara ho som. I tot Obrint Pas s'explica per això. Començarem a tocar junts i ens hem fet a nosaltres mateixos.

—R. F.: Per damunt de tot nosaltres som amics.

Núria Cadenas